

Η αρχαιοελληνική θεώρηση του σώματος (Νικόλαος Γιόφτσιος, Θεολόγος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ένα από τα πιο πολύπλοκα θέματα της αρχαία ελληνική φιλοσοφίας και της χριστιανικής θρησκείας αποτελεί η σχέση του χριστιανισμού με το ανθρώπινο σώμα, την υγεία και την άθλησή του. Από τη βιβλιογραφική έρευνα είναι προφανές ότι οι θεωρίες των Αρχαίων Ελλήνων αποτέλεσαν τη βάση της Δυτικής Ευρωπαϊκής σκέψης. Αυτό γίνεται εμφανές και επιβεβαιώνεται από τις θεωρίες σχετικά με το σώμα το σώμα και συγκεκριμένα από την καθιέρωση δυικών και αξιολογικών αντιλήψεων περί του σώματος και της ψυχής.

Ο αρχαίος κόσμος από τη μια ειδωλοποίησε και από την άλλη περιφρόνησε το ανθρώπινο σώμα. Κατά την Ομηρική εποχή, το ηρωικό ιδεώδες ήταν αυτό που παρακινούσε τους πολεμιστές να φροντίσουν το σώμα τους και να αγωνιστούν. Η τάση αυτή μεταβάλλεται κατά την κλασική εποχή όπου η ομορφιά του ανθρώπινου σώματος ειδωλοποιείται κάτι που φαίνεται κυρίως καθαρά σε έργα τέχνης της κλασικής κυρίως αρχαιότητας αλλά και της αλλή και της ρωμαϊκής εποχής.

Κατά τους αιώνες που ήκμασε ο ελληνικός κλασικός αθλητισμός και κυρίως ο Ολυμπισμός αλλά και που αναπτύχθηκε το αθλητικό ιδεώδες, οι αθλητές επικεντρώνονται και στη φροντίδα του σώματος και του πνεύματος. Στόχος τους είναι να αναδείξουν με τη γύμνια στους αγώνες το καλαίσθητο σώμα τους αλλά και να προβληθούν για τις πνευματικές αρετές τους. Η εκγύμναση του σώματος και του πνεύματος διαδραματίζει πρωταρχικό ρόλο και στην αγωγή των νέων. Από μικρή ηλικία, τα παιδιά επιδίδονταν σε αθλητικές σωματικές ασκήσεις στα γυμνάσια καθώς και σε πνευματικές μέσω της μουσικής, της ανάγνωσης και της γραφής.

Βασικό ιδεώδες της κλασικής εποχής αποτελεί η τέλεια αρμονία σ' όλα και η απεικόνιση των ιδανικών διαστάσεων του σώματος, κάτι που αντανακλάται και στην ίδια την τέχνη. Οι καλλιτέχνες δεν απεικονίζουν την πραγματική σωματική κατάσταση των μοντέλων και αυτό που κάνουν είναι να απορρίπτουν τα άσχημα

χαρακτηριστικά και να εξαντλούν τα όμορφα χαρακτηριστικά του κάθε ανθρώπου. Στόχος ήταν η απεικόνιση της τελειότητας και του ανθρώπινου κάλλους.

Η τάση για τέλειο και αρμονικό σώμα μεταβάλλεται κατά τη ελληνιστική εποχή όπου ο άνθρωπος γίνεται πιο εσωστρεφής και ατομοκεντρικός. Πλέον τον ενδιαφέρει να εκπληρώσει τις πνευματικές του αναζητήσεις και να ασχοληθεί με το πνεύμα. Λόγω των κοινωνικών, πολιτικών και θρησκευτικών μεταβολών, ο ελληνιστικός άνθρωπος επικεντρώνεται στα πνευματικά του χαρακτηριστικά. Αυτό αντικατοπτρίζεται και στην τέχνη όπου πλέον αυτό που τονίζεται στις μορφές είναι η εκφραστικότητα του προσώπου, χωρίς να δίδεται ιδιαίτερη έμφαση στο σώμα. Στόχος είναι να αποτυπωθεί η προσωπικότητα του μοντέλου μέσα από τις εκφράσεις του προσώπου του.

Ο αθλητισμός και ολυμπισμός αναβιώνουν κατά τη ρωμαϊκή περίοδο με τις επιχορηγήσεις ρωμαίων αυτοκρατόρων. Η αγάπη των Ρωμαίων για τον ελληνικό πολιτισμό, αποτέλεσε το κίνητρο για μίμηση των αρχαίων ελληνικών αγώνων και αναβίωση τους μέσα στο ρωμαϊκό ιππόδρομο. Ωστόσο κατά την περίοδο αυτή ο αθλητισμός δέχεται το μεγαλύτερο πλήγμα καθώς ο μόνος λόγος για τον οποίο οι αθλητές επιθυμούσαν να αγωνιστούν δεν ήταν ούτε η προβολή του πνεύματος ούτε η διατήρηση της καλής φυσικής κατάστασης αλλά οι οικονομικές απολαβές.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)